

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 10Cpr/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121205588
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blažena Stašíková
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2022:5121205588.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudkyňou JUDr. Blaženou Stašíkovou v spore žalobcu: ZO ECHOZ Stredoslovenská energetika a.s., IČO: 30843928, so sídlom Pri Rajčianke 8591/4B, 010 47 Žilina, proti žalovaným: 1.Stredoslovenská distribučná a.s., IČO: 36442151, so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina a 2. JUDr. Vladimír Minčíč, PhD., nar.X.X.XXXX, trvale bytom XXX XX O. XXX, v konaní o zrušenie rozhodnutia rozhodcu, takto

rozhodol:

Súd rozhodnutie rozhodcu JUDr. Vladimíra Minčíča, PhD., zo dňa 9.6.2021 vydaného v spore o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 uzatvorenej medzi Stredoslovenská distribučná a.s. a ZO ECHOZ Stredoslovenská energetika a.s. z r u š u j e v celom rozsahu.

II. Súd konanie voči žalovanému v rade 2/ JUDr. Vladimírovi Minčíčovi, PhD. zastavuje.

III. Súd priznáva žalovanému v rade 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré je žalobca povinný zaplatiť žalovanému v rade 2/ v lehote určenej v uznesení, ktorým bude rozhodnuté o výške trov.

IV. Súd žalobcovi voči žalovanému v rade 1/ nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.Žalobou doručenou dňa 25.6.2021 Okresnému súdu Žilina, postúpenou tunajšiemu súdu dňa 14.2.2022, sa žalobca domáhal, aby súd rozhodnutie rozhodcu JUDr. Vladimíra Minčíča, PhD., zo dňa 9.6.2021 v spore o plnenie záväzkov kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 uzatvorenej medzi Stredoslovenská distribučná a.s. a ZO ECHOZ Stredoslovenská energetika a.s. zrušil.

2.Žalobu po skutkovej stránke odôvodnil tým, že žalobca a žalovaná v 1. rade, ako zmluvné strany, v zmysle § 2 ods. 2 zákona o kolektívnom vyjednávaní uzavreli dňa 13.2.2020 Kolektívnu zmluvu na roky 2020-2022 (ďalej aj ako „kolektívna zmluva“) a dňa 8.2.2021 uzavreli Dodatok č. 1 k tejto kolektívnej zmluve. U žalovaného v 1. rade ako zamestnávateľa pôsobia dve odborové organizácie a to žalobkyňa a Základná organizácia Odborového združenia Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov so sídlom Svätoplukova 423 /32 , Rimavská Sobota (ďalej v texte iba „ZO AIOS NOE“). Nakoľko pri uzatváraní podnikovej kolektívnej zmluvy, resp . pri uzatváraní Dodatku č . 1 k nej, nedošlo medzi uvedenými odborovými organizáciami k zhode o spoločnom postupe a ani sa nedohodli medzi sebou inak, žalovaná v 1. rade bola oprávnená v zmysle § 3a ods. 1 zákona o kolektívnom vyjednávaní uzatvoriť kolektívnu zmluvu, resp. dodatok k nej s odborovou organizáciou s najväčším počtom členov - v tomto prípade so žalobcom. Odborová organizácia ZO AIOS NOE v prípade uzatvárania podnikovej kolektívnej zmluvy na roky 2020 - 2022, resp. pri uzatváraní Dodatku č. 1 k tejto kolektívnej zmluve, nevyužila postup podľa §3a ods. 3 a 4 zákona o kolektívnom vyjednávaní. Žalovaná v I. rade využila

svoje právo vyplývajúce jej z § 3a, ods. 1, poslednej vety a uzatvorila kolektívnu zmluvu s odborovou organizáciou s najväčším počtom členov u zamestnávateľa - so žalobcom. Preto zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy sú iba žalobca a žalovaná v 1. rade, a teda v žiadnom prípade nie je zmluvnou stranou podnikovej kolektívnej zmluvy odborová organizácia ZO AIOS NOE. Odborová organizácia ZO AIOS NOE požiadala Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej v texte iba „ministerstvo“) o určenie sprostredkovateľa na riešenie kolektívneho sporu o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy. Tento postup ZO AIOS NOE bol v rozpore so zákonom, konkrétne s § 10 a 11 zákona o kolektívnom vyjednávaní. V zmysle § 11 zákona o kolektívnom vyjednávaní môže spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy vzniknúť iba medzi zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy. Je zrejmé, že domáhať sa plnenia záväzkov zo zmluvného vzťahu (z kolektívnej zmluvy) majú právo zmluvné strany tohto zmluvného vzťahu. V tomto prípade však spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy iniciovala tretia strana, ktorá nie je zmluvnou stranou kolektívnej zmluvy. Plnenia z platne uzatvorenej kolektívnej zmluvy sa teda domáhala odborová organizácia, ktorá kolektívnu zmluvu ani jej dodatok ani nevyjednávala ani nie je zmluvnou stranou týchto dokumentov. Žalobca má za to, že v tomto prípade, vzhľadom na uvedené, žiadny spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy nevznikol. Žalobcovi nie je vôbec zrejmé na základe akého práva sa ZO AIOS NOE domáhala plnenia záväzkov z kolektívnej zmluvy, ktorej zmluvnou stranou vôbec nie je. Žalobca má za to, že takéto právo na strane ZO AIOS NOE neexistuje. Ministerstvo na základe žiadosti ZO AIOS NOE určilo JUDr. Radoslavu A. W., PhD. ako sprostredkovateľku na riešenie sporu o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy. Podľa právneho názoru žalobcu, bol takýto postup ministerstva nelegálny a v rozpore so zákonom o kolektívnom vyjednávaní, pretože v tomto prípade neexistuje a ani neexistoval žiadny spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy medzi zmluvnými stranami v dôsledku čoho ministerstvo nebolo oprávnené určiť sprostredkovateľa na riešenie sporu. Žalobca ako aj žalovaná v 1. rade viackrát namietali voči postupu ministerstva pri určení sprostredkovateľa a výhrady voči určeniu sprostredkovateľa adresovali aj priamo určenej sprostredkovateľke. Konanie pred sprostredkovateľom nie je možné označiť za neúspešné, ale iba za zmätočné, nakoľko podľa § 12 ods. 1 zákona o kolektívnom vyjednávaní je sprostredkovateľ povinný vyhotoviť do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia o určení sprostredkovateľa písomný záznam, ktorý sú po overení správnosti oprávnené podpísať zmluvné strany bez zbytočného odkladu, ak sa so zmluvnými stranami nedohodne inak, čo sa však nestalo (neexistuje relevantný záznam vyhotovený v danej lehote, ktorý by obsahoval náležitosti podľa § 12 ods. 2 zákona o kolektívnom vyjednávaní); zároveň podľa § 12 ods. 3 zákona o kolektívnom vyjednávaní sa konanie pred sprostredkovateľom považuje za neúspešné, ak sa spor nevyrieši do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia o určení sprostredkovateľa, ak sa zmluvné strany nedohodnú na inej dobe, čo sa taktiež nestalo (zmluvné strany sa nedohodli na inej dobe a 30-dňová lehota nebola dodržaná). Sprostredkovateľka, podľa názoru žalobcu, v rozpore s § 10 a § 12 ods. 1 a 2 zákona o kolektívnom vyjednávaní vydala dňa 18.2.2021 záznam o návrhu riešenia kolektívneho sporu. V tomto návrhu riešenia kolektívneho sporu správne konštatuje, že zmluvnými stranami podnikovej kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 sú iba žalobca a žalovaná v 1. rade, a teda samotná sprostredkovateľka uznala, že ZO AIOS NOE nie je zmluvnou stranou uvedenej kolektívnej zmluvy. Podľa § 10 zákona o kolektívnom vyjednávaní sú kolektívnymi spormi okrem sporov o uzavretie kolektívnej zmluvy aj spory o plnenie záväzkov kolektívnej zmluvy, z ktorých nevznikajú nároky jednotlivým zamestnancom, čiže záväzkov z ktorých vznikajú práva alebo povinnosti zmluvných strán kolektívnej zmluvy. Nakoľko ZO AIOS NOE aj podľa konštatovania sprostredkovateľky nie je zmluvnou stranou, nemohli voči ZO AIOS NOE vyplývať z uzatvorenej kolektívnej zmluvy ani žiadne práva a ani žiadne povinnosti a teda ani žiadne záväzky, z ktorých by mohol vzniknúť spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy. Ďalej sprostredkovateľka vo svojom zázname o návrhu riešenia konštatuje, že podľa jej názoru dochádza k diskriminačnému konaniu voči ZO AIOS NOE a na základe svojho názoru o diskriminácii - teda nie na základe kolektívneho sporu o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy - navrhuje zmenu znenia konkrétneho ustanovenia platnej podnikovej kolektívnej zmluvy. Zmenu platnej kolektívnej zmluvy však podľa § 8 ods. 5 zákona o kolektívnom vyjednávaní môžu navrhovať a dohodnúť iba zmluvné strany kolektívnej zmluvy. Generálna riaditeľka sekcie práce ministerstva, Mgr. C. L. v liste zo dňa 14.1.2021 adresovanom predsedovi ZO ECHOZ Stredoslovenská energetika, a.s. uviedla, že sprostredkovateľ je oprávnený konať a vyhodnotiť či ide o spor alebo nie a zároveň tiež poznamenala, že sprostredkovateľ môže na základe zistených skutočností zistiť, že spor neexistuje. Zároveň generálna riaditeľka sekcie práce vo svojom liste zdôraznila, že podľa § 11 ods. 3 zákona o kolektívnom vyjednávaní je najdôležitejšou časťou žiadosti o určenie sprostredkovateľa vymedzenie sporu ktoroukoľvek zmluvnou stranou. Je teda zrejmé, že pani sprostredkovateľka mala v danom prípade skúmať skutkovú podstatu veci za účelom identifikácie, či skutočne vznikol spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy. Na základe preskúmania stavu veci mala dospieť k jednoznačnému zisteniu, že

v tomto prípade spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy nevznikol, pretože nejde o spor medzi zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy. Vzhľadom na skutočnosť, že v tomto prípade spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy ani nevznikol ZO AIOS NOE v rozpore s § 10 a 13 ods. 1, 2 a 3 zákona o kolektívnom vyjednávaní požiadala ministerstvo o určenie rozhodcu na riešenie kolektívneho sporu o plnenie záväzkov kolektívnej zmluvy. Ministerstvo, podľa názoru žalobkyne v rozpore s § 11 ods. 2 a 3 zákona o kolektívnom vyjednávaní, ako rozhodcu na riešenie sporu o plnenie záväzkov kolektívnej zmluvy určilo JUDr. Vladimíra Minčíča, PhD. - žalovaného v 2. rade. Žalobca listom zo dňa 4.5.2021 namietal na ministerstve rozhodnutie o určení rozhodcu. Následne po telefonickej komunikácii s určeným rozhodcom a poskytnutí podkladov o údajnom spore žalovanej v 2. rade, žalobca v liste zo dňa 24.5.2021 adresovanom žalovanej v 2. rade upozornil na evidentné porušenia príslušných ustanovení zákona o kolektívnom vyjednávaní či už ministerstvom alebo žiadateľom ZO AIOS NOE o určenie rozhodcu. Naviac ZO AIOS NOE vo svojej žiadosti o určenie rozhodcu uvádza osem príloh, ale nenaplnila zákonnú povinnosť podľa § 13 ods. 3 písm. b) zákona o kolektívnom vyjednávaní, podľa ktorého má žiadosť o určenie rozhodcu obsahovať aj stanovisko druhej zmluvnej strany (v prípade ZO AIOS NOE stanoviská zmluvných strán, keďže samotná ZO AIOS NOE nie je vôbec zmluvnou stranou). Táto zákonná príloha, resp. prílohy k žiadosti úplne absentujú. Tento krok ZO AIOS NOE bol účelový s cieľom obchádzať príslušné ustanovenie § 13 ods. 3 písm. b) zákona o kolektívnom vyjednávaní, keďže je zrejmé, že tak žalobkyňa ako aj žalovaná v 1. rade by voči ministerstvu namietali legálnosť určenia rozhodcu v tomto prípade. Ani jedna zo zmluvných strán platnej podnikovej kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 nie je zo zákona, ani na základe žiadnej dohody, oprávnená dojednávať záväzky alebo práva a povinnosti vzťahujúce sa na ZO AIOS NOE, resp. v mene ZO AIOS NOE. To len potvrdzuje skutočnosť že voči ZO AIOS NOE sa nemali aké záväzky kolektívnej zmluvy plniť, a preto nemohol spor o plnenie takýchto záväzkov vzniknúť. Dňa 11.6.2021 bolo žalobcovi doručené rozhodnutie žalovanej v 2. rade. Žalobca je toho právneho názoru, že rozhodnutie žalovanej v 2. rade zo dňa 9.6.2021 je v rozpore s právnymi predpismi a kolektívnou zmluvou. Podľa § 13 ods. 2 zákona o kolektívnom vyjednávaní „ ak sa zmluvné strany nedohodnú podľa odseku 1 a ak ide o spor o uzavretie kolektívnej zmluvy, ktorý vznikol na pracovisku, kde je zakázané štrajkovať, alebo o spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy, určí rozhodcu na žiadosť ktorejkoľvek zo zmluvných strán ministerstvo“. Z podkladov, ktoré mal rozhodca k dispozícii je evidentné, že zmluvnými stranami predmetnej kolektívnej zmluvy sú iba žalobkyňa a žalovaná v 1. rade. Je právne nepochybné, že zmluvnou stranou nie je ZO AIOS NOE. Znenie citovaného ustanovenia zákona o kolektívnom vyjednávaní obligatórne stanovuje, že aktívne legítimovaní na podanie žiadosti o určenie rozhodcu v spore o plnenie záväzkov kolektívnej zmluvy sú iba a výhradne zmluvné strany kolektívnej zmluvy. Rozhodca, ktorým podľa § 10a ods. 2 písm. e) zákona o kolektívnom vyjednávaní môže byť iba osoba odborne spôsobilá, si musí byť tejto skutočnosti vedomý, a preto v samotnom údajnom spore nemal vôbec konať ak už ministerstvo pri jeho určení pochybilo. Mal preskúmať skutkový stav, pričom mal dospieť k záveru, že o určenie rozhodcu nepožiadala aktívne legítimovaná (oprávnená) osoba (tzn. požiadala o jeho určenie tretia osoba, ktorá nie je zmluvnou stranou kolektívnej zmluvy, a preto sa na ňu záväzky z kolektívnej zmluvy nevzťahujú), a keďže nejde o spor medzi zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy, spor o plnenie záväzkov kolektívnej zmluvy neexistuje, resp. nie je daný. Žalovaný v 2. rade označil ako stranu sporu aj ZO AIOS NOE. Vo svojom rozhodnutí použil svojvoľne slovné spojenie „označenie strán kolektívneho sporu I, v ktorom označil ako účastníkov kolektívneho sporu o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy, z ktorých nevznikajú nároky jednotlivým zamestnancom tri strany - žalobkyňu, žalovanú v 1. rade a tiež ZO AIOS NOE. Uvedené tri strany by mohli byť skutočne stranami sporu iba v prípade, že by všetky tri subjekty boli zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy. Podľa § 10 zákona o kolektívnom vyjednávaní „kolektívne spory sú spory o uzavretie kolektívnej zmluvy a spory o plnenie záväzkov kolektívnej zmluvy, z ktorých nevznikajú nároky jednotlivým zamestnancom“. ZO AIOS NOE nie je zmluvnou stranou, nemohli vyplynúť z uvádzanej podnikovej kolektívnej zmluvy ani žiadne práva a povinnosti voči ZO AIOS NOE a teda ani žiadne záväzky, z ktorých by mohol vzniknúť spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy. Žalovaný v 2. rade vo svojom rozhodnutí nedefinoval predmet sporu tak ako je uvedený v žiadosti ZO AIOS NOE o určenie rozhodcu. Podľa žalovaného v 2. rade sa ZO AIOS NOE snaží si uplatniť právo na nediskriminačné konanie a plnenie z uvádzanej kolektívnej zmluvy týkajúce sa uvoľňovania členov odborových orgánov odborových organizácií pôsobiacich u žalovanej v 1. rade, a teda rozhodcom uvádzané vymedzenie predmetu sporu je svojvoľné a v rozpore so skutkovým stavom veci. ZO AIOS NOE však vo svojej žiadosti žiada o určenie rozhodcu za účelom riešenia kolektívneho sporu o plnenie záväzku z Kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 upravujúce poskytovanie pracovného voľna s náhradou mzdy pre dvoch zamestnancov podľa § 7 ods. 4 tejto kolektívnej zmluvy. Tak ako je definovaný predmet údajného sporu v žiadosti o určenie rozhodcu podanej ZO AIOS NOE, nie je možné konštatovať neplnenie záväzku,

nakoľko tento záväzok je žalovanou v 1. rade plnený a je plnený voči oprávnenej osobe - žalobcovi, pretože žalobkyňa je zmluvnou stranou predmetnej kolektívnej zmluvy. Žalovaný v 2. rade výrokom uvedeným v jeho rozhodnutí označil ustanovenie § 7 ods. 4 platnej kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 za neplatné s odvolaním sa na Čl. 37 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky a §6 ods. 1 a 2 písm. d) zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou. Zákonnou úlohou rozhodcu v spore o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy je v prvom rade skúmať či tu skutočne medzi zmluvnými stranami spor je alebo nie je. Ak ide skutočne o spor o plnenie záväzkov medzi zmluvnými stranami, z ktorých nevznikajú nároky jednotlivým zamestnancom, je úlohou rozhodcu rozhodnúť výrokom na plnenie, ktorý má povahu exekučného titulu (§ 14 ods. 4 zákona o kolektívnom vyjednávaní), čo je zmluvná strana povinná konkrétne plniť voči druhej zmluvnej strane, ak sa takýto záväzok vyplývajúci z kolektívnej zmluvy objektívne neplní. Ak sa záväzok medzi zmluvnými stranami objektívne plní, žiadosť zmluvnej strany ako nedôvodnú, je rozhodca povinný zamietnuť. Podľa Čl. 1 základných princípov obsiahnutých v Civilnom sporovom poriadku „Spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv prejednáva a rozhoduje nezávislý a nestranný súd, ak takáto právomoc nie je zákonom zverená inému orgánu. Podľa § 3 Civilného sporového poriadku súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány“. Zákonom o kolektívnom vyjednávaní nie je rozhodcovi zverená právomoc rozhodovať o platnosti alebo neplatnosti ustanovení kolektívnej zmluvy alebo o ich súlade alebo nesúlade s Ústavou Slovenskej republiky, prípade s inými všeobecne záväznými predpismi Slovenskej republiky alebo o určovaní právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu alebo o určení či tu právo je alebo nie je, nakoľko táto právomoc patrí výlučne do právomoci súdov (Čl. 1 v spojení s §3 Civilného sporového poriadku). O skutočnosti, či je kolektívna zmluva v určitej časti neplatná (§ 4 ods. 2 písm. a) zákon o kolektívnom vyjednávaní), pretože je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nerozhoduje rozhodca podľa § 13 zákona o kolektívnom vyjednávaní, ale jedine príslušný súd na základe žalobného návrhu aktívne legitimovaného subjektu, ktorý po obsahovej stránke je aj procesne prípustný (§ 137 písm. d) Civilného sporového poriadku). Žalobca absolútne odmieta subjektívny a svojvoľný názor rozhodcu, resp. jeho záver v podobe jeho výroku, že ustanovenie § 7 ods. 4 kolektívnej zmluvy je neplatné. Uvedením výroku „Ustanovenie §7 ods. 4 podnikovej kolektívnej zmluvy na roky 2020 - 2022 uzatvorenej medzi je neplatné, a to z dôvodu jeho rozporu s Čl. 37 ods. 2 zákona č. 460/1992 Z.z. Ústava Slovenskej republiky a §6 ods. 1 a 2 písm. d) zákona 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní „ sa rozhodca svojvoľne postavil do pozície sudcu a vykonávateľa súdnej moci a rozhodol absolútne svojvoľne nad rámec svojich zákonných kompetencií a právomocí o neplatnosti zmluvných ustanovení, t.j. ustanovení kolektívnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade. Týmto svojim rozhodnutím zásadne a v rozpore so zákonom prekročil svoje kompetencie a oprávnenia. Žalovaný v 2. rade ďalej výrokom uvedeným v jeho rozhodnutí, že zároveň nariaďuje žalovanému v 1. rade napraviť protiprávny stav založený dohodnutím § 7 ods. 4 platnej podnikovej kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022, sa postavil opäť do pozície súdu, resp. sudcu ktorý vykonáva svoju rozhodovaciu pôsobnosť aj v konaní vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Žalovaný v 2. rade si svojvoľne abstrahoval právomoc súdu podľa § 9 a § 9a zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“), podľa ktorého sa v konaní vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania možno domáhať voči tomu, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, aby okrem iného aj napravil protiprávny stav. Či však k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo alebo nedošlo, a ak došlo, ako konkrétne sa má napraviť protiprávny stav, nerozhoduje rozhodca podľa § 13 zákona o kolektívnom vyjednávaní, ale výlučne nezávislý súd podľa ustanovení Civilného sporového poriadku a ustanovení antidiskriminačného zákona podľa žalobného návrhu aktívnej legitimovanej osoby. Okrem toho, že tento výrok rozhodnutia rozhodcu je nezákonný, pretože rozhodca nemá právomoc nariaďovať nápravu „protiprávneho stavu , keďže nie je oprávnený rozhodovať vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, je táto výroková časť rozhodnutia žalovaného v 2. rade nevykonateľná až absurdná. Je to dané tým, že výrok rozhodnutia rozhodcu o plnení záväzkov z kolektívnej zmluvy, z ktorých nevyplývajú nároky jednotlivých zamestnancov, vôbec neobsahuje výrok na plnenie, tzn. výrok o tom akou konkrétnou povinnosťou má byť zviazaná zmluvná strana, ktorá konkrétny záväzok obsiahnutý konkrétne v § 7 ods. 4 kolektívnej zmluvy neplnila. Na jednej strane žalovaný v 2. rade určil prvým výrokom neplatnosť (fakticky neexistenciu) ustanovenia § 7 ods. 4 kolektívnej zmluvy, ktorý je predmetom údajného sporu o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy a druhým výrokom absurdným spôsobom ukladá a zavádza novú povinnosť žalovanej v 1. rade zmeniť kolektívnu zmluvu (čo sa objektívne ani nedá realizovať žalovaným v 1 .rade, keďže zmluva nie je jednostranný právny úkon), a to vypustením ustanovenia § 7 ods. 4

kolektívnej zmluvy. Súčasne svojím rozhodnutím ukladá konštitutívnym spôsobom úplne novú povinnosť žalovanej v 1. rade konať rovnako ako voči žalobcovi. Žalovaný v 2. rade navyše postupoval aj v rozpore s ustanovením § 13 ods. 5 zákona o kolektívnom vyjednávaní, ktoré ukladá rozhodcovi povinnosť písomne oznámiť zmluvným stranám rozhodnutie do 15 dní od začatia konania. Konanie pred rozhodcom za v zmysle § 13 ods. 1 zákona o kolektívnom vyjednávaní začína dňom prijatia žiadosti o riešenie sporu rozhodcom. Žalovanému v 2. rade bolo doručené určenie za rozhodcu v spore o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy zo strany ministerstva dňa 20.4.2021 (uvedené vyplýva priamo z rozhodnutia žalovaného v 2. rade). Konanie pred rozhodcom sa tak začalo dňa 20.4.2021 a žalovaný v 2. rade bol tak povinný, ak už si vyhodnotil svojvoľne, že ide o spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy, z ktorej nevznikajú nároky jednotlivým zamestnancom, písomne oznámiť zmluvným stranám v zmysle § 13 ods. 5 zákona o kolektívnom vyjednávaní, teda žalobcovi a žalovanej v 1. rade, rozhodnutie do 5.5.2021, čo však neurobil. V rozhodnutí žalovanej v 1. rade je však uvedený ako dátum vydania rozhodnutia deň 9.6.2021, z čoho nepochybne vyplýva, nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia.

3. Na preukázanie svojich skutkových tvrdení navrhol vykonať dokazovanie listinami:

- a) kolektívna zmluva na roky 2020-2022 zo dňa 13.2.2020
- b) dodatok č. 1 ku kolektívnej zmluve zo dňa 8.2.2021
- c) rozhodnutie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny o určení sprostredkovateľa
- d) list žalobcu zo dňa 7.1.2021 adresovaný ministerstvu
- e) e-mail žalobcu adresovaný sprostredkovateľke zo dňa 8.12.2021
- f) list žalobcu zo dňa 27.1.2021 adresovaný ministerstvu
- g) záznam o návrhu riešenia sprostredkovateľky JUDr. P. A. W. PhD.
- h) list generálnej riaditeľky sekcie práce Mgr. C. L. zo dňa 14.1.2021
- ch) žiadosť AIOS o určenie rozhodcu adresovaná ministerstvu dňa 17.3.2021
- i) rozhodnutie ministerstva o určení rozhodcu adresované rozhodcovi dňa 13.4.2021
- j) stanovisko žalobcu k určeniu rozhodcu zaslané ministerstvu dňa 5.5.2021
- k) vyjadrenie žalobcu zaslané rozhodcovi dňa 24.5.2021
- l) rozhodnutie rozhodcu JUDr. Vladimíra Minčiča, PhD., o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 uzatvorenej u zamestnávateľa Stredoslovenská distribučná a.s. zo dňa 9.6.2021.

4. Žaloba s prílohami a procesnými poučeniami bola doručená žalovanej v rade 1/ dňa 13.9.2021 a žalovanému v rade 2/ dňa 20.10.2021.

5. Žalovaná v rade 1/v replike doručenej Okresnému súdu Žilina dňa 24.9.2021 uviedla, že rozhodnutie bolo žalovanej v rade 1/ doručené 11.6.2021. Pokiaľ ide o samotný výrok rozhodnutia, z jeho obsahu sa síce môže javiť, že u žalovaného v 1. rade dochádza k akejsi diskriminácii druhej odborovej organizácie na úkor silnejšej odborovej organizácie, no toto v skutočnosti nie je pravda. Žalovaná v 1. rade týmto potvrdzuje, že jej zamestnanci sú odborovo organizovaní, pričom v rámci SSD, a. s. sú zriadené dve odborové organizácie, ktorými sú ZO -ECHOZ, t.j. žalobca a ZO OZ MODERNÉ ODBORY AIOS NOE NOVÉ ODBORY ENERGETIKOV, so sídlom Svätoplukova 423/32, 979 01 Rimavská Sobota. Celý tento spor pritom vznikol z podnetu ZO Moderné odbory, ktorá sa pod rúškom plnenia §7 ods. 4 Kolektívnej zmluvy domáha uzatvorenia dohody o uvoľnení svojich zamestnancov na výkon odborovej funkcie, a to napriek tomu, že žalovaná v 1. rade so svojimi zamestnancami takéto dohody neuzatvára. Už len táto skutočnosť sama o sebe popiera akúkoľvek diskrimináciu zamestnancov ZO Moderné odbory, resp. opodstatnenosť akéhokoľvek vecného základu požiadaviek ZO Moderné odbory. Bez ohľadu na uvedené je rovnako tak potrebné osobitne zdôrazniť, že rozhodnutie nemá nijakú oporu v zákone č. 2/ 1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „Zákon č.2/1991 Zb.“), práve naopak rozhodnutie bolo vydané v priamom rozpore s jeho jednotlivými ustanoveniami. Pravdou totiž je, že na to aby bol rozhodca vo veci oprávnený konať, resp. aby bol oprávnený vydať rozhodnutie, museli by k tomu byť splnené všetky zákonné predpoklady vrátane existencie kolektívneho sporu. Ak ale v danej veci kolektívny spor nejestvuje, rozhodca vôbec konať nemal. A ak konal a vydal rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi, rozhodnutie musí byť zrušené. Vydaniu rozhodnutia pritom predchádzala tak vzájomná komunikácia medzi žalobcom a rozhodcom ako aj vzájomná komunikácia medzi rozhodcom a žalovanou v 1. rade, z ktorej je zrejmé, že žalovaná v 1. rade rozhodcu viacerými podaniami, no najmä vyjadreniami zo dňa 6. mája 2021 a 27. mája 2021 výslovne upozornila aj na to, že v danej veci nejde o kolektívny spor, a teda že rozhodca nemá nijakú kompetenciu konať, resp. vydať akýkoľvek rozhodcovský rozsudok. Podstatným totiž je, že zmluvné strany Kolektívnej zmluvy, ktorými sú SSD, a. s. a ZO ECHOZ zhodne potvrdili, že medzi nimi nejestvuje

nijaký kolektívny spor a zároveň ani nikdy nepožiadali Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a zároveň na ministerstvo nikdy ani nepodali nijaký návrh na určenie rozhodcu, resp. ešte predtým ani na určenie sprostredkovateľa. Práve naopak, ministerstvu oznámili, že medzi nimi nijaký kolektívny spor nejestvuje. Na tomto mieste a pre úplnosť žalovaná v 1.rade tiež uvádza, že vo vyššie citovanom liste zo dňa 27.mája 2021, rozhodcu výslovne upozornila aj na ďalšiu skutočnosť, a síce že voči ministerstvu bola podaná správna žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej moci. Žalovaná v 1.rade zároveň rozhodcovi oznámila, že nezákonným postupom zo strany ministerstva došlo nielen k ustanoveniu rozhodcu, ale ešte predtým aj k ustanoveniu sprostredkovateľa. Napriek týmto zásadným právnym skutočnostiam rozhodca vo veci konal a vydal rozhodnutie. Takéto rozhodnutie je preto rozhodnutím nezákonným, resp. rozhodnutím arbitrárnym. Okrem toho rozhodnutie trpí aj ďalšími právnymi deficitmi, a síce že rozhodca túto skutočnosť odmietol skúmať, napriek tomu, že Kolektívna zmluva má len dve zmluvné strany. Rozhodca ako jej zmluvnú stranu pojal tretiu osobu, a to odborovú organizáciu ZO Moderné odbory a vo výroku rozhodnutia je skonštatovaná neplatnosť ustanovenia §7 ods.4 Kolektívnej zmluvy, a to aj napriek tomu, že ZO Moderné odbory sa domáhali plnenia daného ustanovenia. Na dané deficity rozhodnutia poukazuje aj samotný žalobca, pričom žalovanej v 1.rade ani neostáva nič iné len žalobcove tvrdenia v celom rozsahu potvrdiť.

6.V následných vyjadrení sporové strany zotrvali na svojich stanoviskách.

7. Prípisom zo dňa 2.2.2022 Okresný súd Žilina postúpil predmetný spor tunajšiemu súdu poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Ndc/20/2021, ktorý určil, že v obdobnej veci o návrhu na zrušenie rozhodnutia rozhodcu o plnení záväzkov z kolektívnej zmluvy je príslušný Okresný súd Ružomberok podľa § 23 písm. e/ CSP.

8.Dňa 3.5.2022 žalobca súdu doručil späťvzatie žaloby voči žalovanému v 2.rade, pričom uviedol, že v žalobe ako účastníka sporu označil aj JUDr. Vladimíra Minčiča, PhD., - rozhodcu zapísaného v zozname rozhodcov Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (žalovaný v 2. rade) a to výlučne z dôvodu právnej istoty. Dôvodom preventívneho označenia žalovaného v 2. rade bola skutočnosť, že medzi zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy, t.j. žalobcom a žalovanou v 1. rade nevznikol spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy ani pred rozhodnutím žalovaného v 2. rade a ani po rozhodnutí žalovaného v 2. rade a obe zmluvné strany považujú rozhodnutie rozhodcu za nezákonné, t.j. v rozpore s právnymi predpismi a v rozpore s kolektívnou zmluvou. Na absenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade žalobca poukazoval nie len v samotnej podanej žalobe ale aj vo vyjadrení žalobkyne k vyjadreniu žalovanej v 1. rade zo dňa 28.októbra 2021. Rovnako sa s názorom žalobcu o absencii pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v 2.rade stotožnila aj žalovaná v 1. rade, ktorá vo vyjadrení žalovanej v 1. rade k žalobe žalobcu zo dňa 23. septembra 2021 uviedla, že vzhľadom k tomu, že druhou zmluvnou stranou kolektívnej zmluvy je SSD, a.s. ako žalovaná v 1. rade, rozhodca nie je ďalšou ani inou zmluvnou stranou kolektívnej zmluvy a preto v súlade s § 14 ods. 2 zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní je výlučne žalovaná v 1. rade. Obe zmluvné strany kolektívnej zmluvy, t.j. žalobca a žalovaná v 1. rade v písomnostiach adresovaných súdu zdôrazňovali, že z dôvodu absencie pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovanej v 2. rade, by mal súd voči žalovanej v 2. rade konanie zastaviť. Žalobca tiež považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že dňa 28. júna 2021 bol na Okresnom súde v Ružomberku podaný Návrh na zrušenie rozhodnutia rozhodcu o plnení záväzkov z kolektívnej zmluvy žalobcom Stredoslovenská distribučná, a.s., Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO 36 442 151, zastúpená na základe poverenia JUDr. Mariánom Cesnekom proti žalovanému v 1. rade: Základná organizácia Energeticko - chemického odborového zväzu Stredoslovenská energetika, a.s., Pri Rajčianke 8591/4B, 010 47 Žilina, IČO 308439280044 a žalovanému v 2. rade ZO OZ Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov, Svätoplukova 423/32, 979 01 Rimavská Sobota, IČO: 424141210009, ktorý je po postúpení veci z Okresného súdu Rimavská Sobota vedený pod sp. zn. 2Cpr/19/2021.V spore sp. zn. 2Cpr/19/2021 ako aj v tomto spore vedenom pod sp. zn. 10Cpr/4/2022 sa konalo o totožnej právnej veci, a to o zrušenie rozhodnutia rozhodcu, ktoré bolo vydané rozhodcom JUDr. Vladimírom Minčičom, PhD. dňa 9.6.2021 v spore o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 uzatvorenej u zamestnávateľa Stredoslovenská distribučná, a.s. ZO ECHOZ Stredoslovenská energetika, a.s. a Základná organizácia Energeticko - chemického odborového zväzu Stredoslovenská energetika, a.s. je totožný právny subjekt. Základná organizácia Energeticko - chemického odborového zväzu Stredoslovenská energetika, a.s. je len rozpísaním názvu ZO ECHOZ Stredoslovenská energetika, a.s. Totožnosť subjektu je zrejmá aj z rovnakého IČA 308439280044. Konanie vedené pod sp.

zn. 2Cpr/19/2021 bolo Uznesením Okresného súdu Ružomberok zo dňa 19. apríla 2022 (ďalej len „Uznesenie“) zastavené podľa § 159 CSP a to z dôvodu prekážky už začatej veci - teda sporu vedeného pod sp. zn. 10Cpr/4/2022. Žalobca poukazuje na odôvodnenie uznesenia, v ktorom sa Okresný súd Ružomberok po predbežnom právnom posúdení v celom rozsahu stotožnil s názorom žalobcu v konaní sp. zn. 10Cpr/4/2022, a to, že rozhodca v konaní na zrušenie rozhodnutia rozhodcu nemá pasívnu vecnú legitímáciu. Žalobca na základe vyššie uvedeného a tiež vzhľadom na odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Ružomberok sa rozhodol voči žalovanému v 2. rade zobrať žalobu späť.

9. Na pojednávaní dňa 5.5.2022 zástupca žalobcu uviedol, že žalobca zotrúva na podanej žalobe v celom rozsahu. Žiadal, aby súd zrušil rozhodnutie rozhodcu v celom rozsahu, pretože je nezákonné, v rozpore so zákonom o kolektívnom vyjednávaní, v rozpore s uzavretou kolektívnou zmluvou ako aj s ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. V prvom rade obe zmluvné strany upozorňovali rozhodcu na neexistenciu predmetu sporu, nakoľko medzi zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy nevznikol žiadny kolektívny spor, o čom bol svedčia aj listinné dôkazy, keď obe strany na túto skutočnosť upozorňovali, tak ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny, sprostredkovateľa, ako aj rozhodcu. Aj napriek tejto skutočnosti bol rozhodca ministerstvom určený a tento bez toho, aby skúmal existenciu kolektívneho sporu, vo veci rozhodol, pričom v rozpore so zákonom ako zmluvnú stranu určil aj ZO OZ AIOS pričom táto nebola zmluvnou stranou kolektívnej zmluvy. Ďalej rozhodca svojimi výrokmi prekročil svoju právomoc, pretože mal podľa všetkého byť tu rozpor týkajúci sa plnenia článku 7 ods. 4 kolektívnej zmluvy, avšak rozhodca rozhodol o neplatnosti tohto článku a zároveň určil povinnosť odstrániť tento protiprávny stav odvolávaním sa na antidiskriminačný zákon, pričom takúto právomoc rozhodca nemá, ale toto právo prislúcha súdom. Rozhodca mal len posúdiť, či je to spor medzi zmluvnými stranami ohľadne plnenia z kolektívnej zmluvy. Zároveň poukázal aj na to, že rozhodca nevydal rozhodnutie v zákonnej 15 dňovej lehote, keď rozhodcovské konanie začalo dňa 20.4.2021 a rozhodnutie je datované 9.6.2021, teda rozhodca nerešpektoval ani zákonnú lehotu.

10. Zástupca žalovanej v 1. rade na pojednávaní zotrval na svojich písomných vyjadreniach a žiadal zrušiť rozhodnutie rozhodcu pre jeho nezákonnosť. Žalovaná v 1. rade sa v celom rozsahu stotožňuje so skutočnosťami, ktoré sú uvádzané žalobcom, proti žalobe nemá žiadne námietky a rovnako je názoru, že neboli splnené zákonné predpoklady na to, aby rozhodca svoje rozhodnutie vydal. Rozhodca sa mal zaoberať tým, či sú alebo nie sú splnené záväzky z kolektívnej zmluvy medzi zmluvnými stranami, on však v rozpore so zákonom prijal do konania aj tretiu stranu, ktorá nebola zmluvnou stranou kolektívnej zmluvy a okrem toho sa nezaoberal plnením záväzkov, ale rozhodol o neplatnosti časti kolektívnej zmluvy, čo je v rozpore s jeho právomocou a zákonom. Žalovaná strana v celom rozsahu uznáva žalobu a žiada, aby súd rozhodol na základe uznania nároku tak ako to uvádzala písomných vyjadreniach, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.

11. Súd po vykonaní dokazovania výsluchom sporových strán a listinami mal za nesporne preukázané, že dňa 13. februára 2020 uzatvorili žalovaná v 1. rade a žalobca kolektívnu zmluvu, ktorá bola zmenená Dodatkom č. 1 zo dňa 8. februára 2021. Kolektívna zmluva bola podpísaná výlučne so žalobcom dôvodu, že medzi žalobcom ZO ECHOZ a Základná organizácia Odborového združenia Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov, nedošlo k dohode podľa §3a ods.1 veta prvá z.č. 2/1991 o kolektívnom vyjednávaní. Odborová organizácia ZO AIOS NOE požiadala Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR o určenie sprostredkovateľa na riešenie kolektívneho sporu o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR listom zo dňa 15.12.2020 určilo za sprostredkovateľa JUDr. Radoslavu Slávikovú Geržovú, PhD, ktorá dňa 18.2.2021 vypracovala záznam z návrhu riešenia s tým, že navrhla zmeniť §7 ods.4 kolektívnej zmluvy tak, že „zamestnávateľ poskytne na výkon funkcie a odborovú činnosť v odborovej organizácii ZO ECHOZ pracovné voľno s náhradou mzdy pre jedného zamestnanca rozsahu plného fondu pracovného času a ZO OZ AIOS NOE taktiež pracovné voľno s náhradou mzdy pre jedného zamestnanca rozsahu plného fondu pracovného času“. Žalobca ani žalovaná v rade 1/ s týmto nesúhlasili, nesúhlasili ani s ustanovením sprostredkovateľa, nakoľko tvrdili, že medzi nimi žiadny spor o plnenie kolektívnej zmluvy neexistuje čo oznámil žalobca aj Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR listami 7.1.2021 a 27.1.2021. Na základe žiadosti Odborového združenia Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov zo dňa 17.3.2021, ktorým žiadali určiť rozhodcu za účelom riešenia kolektívneho sporu o plnenie zväzku z Kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022, konkrétne § 7 ods.4 tejto kolektívnej zmluvy upravujúcej poskytovanie pracovného voľna s náhradou mzdy pre dvoch zamestnancov, Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR listom zo dňa 13.4.2021 určilo podľa § 13 ods.2 zákona č. 2/1991 Zb.

rozhodcu JUDr. Vladimíra Minčíča PhD. s čím žalobca nesúhlasil, čo oznámil ministerstvu listom zo dňa 5.5.2021 a rovnako aj rozhodcovi dňa 24.5.2021. Dňa 9.6.2021 vydal určený rozhodca Rozhodnutie rozhodcu o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy na roky 2020 -2022 uzatvorenej u zamestnávateľa Stredoslovenská distribučná a.s., kde ako strany sporu označil žalobcu, žalovanú v rade 1/ a Odborové združenie Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov a určil za predmet sporu, že ZO AIOS NOE snaží si uplatniť právo na nediskriminačné konanie a plnenie z kolektívnej zmluvy týkajúce sa uvoľňovania členov odborových orgánov odborových organizácií pôsobiacich u zamestnávateľa SSD a.s., v súlade so zásadou nediskriminácie v pracovnoprávných vzťahoch, t.j. právo na rovnaké zaobchádzanie zamestnávateľa tak so zástupcami OO ECHOZ ako aj AIOS NOE. Výrokom rozhodnutia určil, že ustanovenie § 7 ods. 4 platnej kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 uzatvorenej medzi Základnou organizáciou Energeticko-chemického odborového zväzu Stredoslovenská energetika a a.s. Stredoslovenskou distribučnou za neplatné s odvolaním sa na Čl. 37 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky a §6 ods. 1 a 2 písm. d) zákona č. 365/2004 Z.z. a nariadil žalovanej v rade 1/ napraviť protiprávny stav založený rozhodnutím § 7 ods.4 KZ a postupovať voči všetkým odborovým organizáciám v súlade s platnými právnymi predpismi SR v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania a to vo všetkých právach , či povinnostiach ktoré odborovým organizáciám priznávajú a ukladajú právne predpisy SR vrátane platne uzatvorených kolektívnych zmlúv, ktorých pôsobnosť sa vzťahuje na SSD a odborové organizácie u neho pôsobiace. Rozhodnutie odôvodnil v bode 6 tým, že §7 ods.4KZ v znení v akom bol zmluvnými stranami KZ dojednaný je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, nakoľko zvyhodňuje konkrétnu odborovú organizáciu(zástupcov ZO ECHOZ) oproti druhej odborovej organizácii, ktorá rovnako pôsobí u zamestnávateľa SSD a zastupuje záujmy zamestnancov SSD. Z dojednaného znenia §7 ods.4 KZ jasne vyplýva, že zamestnávateľ SSD poskytuje pracovné voľno na výkon funkcie na odborovú činnosť v odborovom orgáne iba zástupcom ECHOZ a to bez ohľadu na skutočnosť, že u zamestnávateľa pôsobí ako subjekt zástupcov zamestnancov aj ďalšia odborová organizácia AIOS NOE. Tvrdenie SSD o tom, že predmetné pracovné voľno s náhradou mzdy ponecháva na dohode medzi odborovými organizáciami u neho pôsobiacimi neobstojí a to už z vyššie uvedeného dôvodu t.j., že samotné znenie §7 ods.4 KZ je diskriminačné, čo následne zakladá pri jeho uplatňovaní diskriminačné konanie voči odborovej organizácii, ktorá nebola formálne zmluvnou stranou KZ, t.j. nemohla ovplyvniť znenie §7 ods.4 KZ.

Podľa § 1 zákona č. 2/1991 o kolektívnom vyjednávaní(d'alej len ZoKV) v znení zmien a doplnkov ods.:

- 1) Zákon upravuje kolektívne vyjednávanie medzi príslušnými orgánmi odborových organizácií a zamestnávateľmi, ktorého cieľom je uzavretie kolektívnej zmluvy.
- 2) Kolektívne vyjednávanie je nástroj podpory účinného sociálneho dialógu a dosahovania sociálneho mieru založený na bipartitnom princípe.
- 3) Rozsah prípadnej súčinnosti štátu pri kolektívnom vyjednávaní ustanovuje tento zákon.

Podľa § 2 ZoKV ods.:

1)Kolektívne zmluvy upravujú individuálne a kolektívne vzťahy medzi zamestnávateľmi a zamestnancami a práva a povinnosti zmluvných strán.

(2) Kolektívne zmluvy môžu uzatvárať príslušné odborové orgány a zamestnávateľia, prípadne ich organizácie.2a)

(3) Kolektívna zmluva je

a) podniková uzavretá medzi príslušným odborovým orgánom alebo príslušnými odborovými orgánmi a zamestnávateľom, ktorým je aj služobný úrad,

b) kolektívna zmluva vyššieho stupňa uzavretá pre väčší počet zamestnávateľov medzi príslušným vyšším odborovým orgánom alebo príslušnými vyššími odborovými orgánmi a organizáciou alebo organizáciami zamestnávateľov,

c) kolektívna zmluva vyššieho stupňa uzavretá medzi príslušným vyšším odborovým orgánom alebo príslušnými vyššími odborovými orgánmi a zamestnávateľom, ktorým je štát,

d) kolektívna zmluva vyššieho stupňa uzavretá pre zamestnávateľov, ktorí pri odmeňovaní postupujú podľa osobitného predpisu,2b) medzi príslušným vyšším odborovým orgánom alebo príslušnými vyššími odborovými orgánmi, vládou poverenými zástupcami a reprezentatívnymi zástupcami zamestnávateľov.

Podľa § 3 ZoKV

V mene zmluvnej strany (§ 2 ods. 2) rokovať a uzavierať kolektívnu zmluvu môže

a) zástupca príslušného odborového orgánu, ktorého oprávnenie vyplýva zo stanov odborovej organizácie, prípadne z vnútorného predpisu príslušného odborového orgánu,

b) štatutárny orgán³⁾ alebo iný oprávnený zástupca zamestnávateľskej organizácie,

c) fyzická osoba, ktorá pri podnikaní⁴⁾ zamestnáva zamestnancov,

d) zástupca príslušnej organizácie zamestnávateľov, ktorého oprávnenie na uzavieranie kolektívnej zmluvy vyplýva z vnútorného predpisu tejto organizácie,

e) zástupca poverený vládou, ak ide o kolektívnu zmluvu vyššieho stupňa podľa § 2 ods. 3 písm. c),

f) zástupca poverený vládou a reprezentatívni zástupcovia zamestnávateľov, ak ide o kolektívnu zmluvu vyššieho stupňa podľa § 2 ods. 3 písm. d).

Podľa § 3a ZoKV ods.:

(1) Ak u zamestnávateľa pôsobia popri sebe viaceré odborové organizácie, pri uzatváraní kolektívnej zmluvy v mene kolektívu zamestnancov môžu príslušné odborové orgány pôsobiace u zamestnávateľa vystupovať a konať s právnymi dôsledkami pre všetkých zamestnancov len spoločne a vo vzájomnej zhode, ak sa medzi sebou nedohodnú inak. Ak sa odborové organizácie nedohodnú na postupe podľa prvej vety, je zamestnávateľ oprávnený uzatvoriť kolektívnu zmluvu s odborovou organizáciou s najväčším počtom členov u zamestnávateľa alebo s ostatnými odborovými organizáciami, ktorých súčet členov u zamestnávateľa je väčší ako počet členov najväčšej odborovej organizácie.

(2) Ak u zamestnávateľov pôsobia popri sebe viaceré odborové organizácie, môžu príslušné vyššie odborové orgány vystupovať a konať s právnymi dôsledkami pri uzatváraní kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre všetkých zamestnancov len spoločne a vo vzájomnej zhode, ak sa medzi sebou nedohodnú inak. Ak sa vyššie odborové orgány nedohodnú na postupe podľa prvej vety, je organizácia zamestnávateľov oprávnená uzatvoriť kolektívnu zmluvu vyššieho stupňa s príslušným vyšším odborovým orgánom odborových organizácií s najväčším počtom členov u týchto zamestnávateľov alebo s príslušnými vyššími odborovými orgánmi ostatných odborových organizácií, ktorých súčet členov u týchto zamestnávateľov je väčší ako počet členov odborových organizácií s najväčším počtom členov u týchto zamestnávateľov.

(3) Ak sa zúčastnené strany nedohodnú podľa odseku 1 alebo 2, ide o spor o určenie odborovej organizácie oprávnenej na uzatvorenie kolektívnej zmluvy.

(4) Spor o určenie odborovej organizácie oprávnenej na uzatvorenie kolektívnej zmluvy rieši rozhodca zapísaný v zozname rozhodcov vedenom na Ministerstve práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) podľa tohto zákona. Ak sa zmluvné strany na osobe rozhodcu nedohodnú, na žiadosť ktorejkoľvek zo zmluvných strán ho určí ministerstvo.

(5) Rozhodca vydá doklad, ktorý oprávňuje príslušnú odborovú organizáciu alebo príslušné odborové organizácie na rokovanie a uzatváranie kolektívnej zmluvy.

Podľa § 4 ZoKV ods.:

(1) Kolektívne zmluvy sú platné, ak sú

a) uzavreté písomne a podpísané na tej istej listine oprávneným zástupcom alebo oprávnenými zástupcami príslušných odborových orgánov a zamestnávateľmi, prípadne zástupcami ich organizácií, b) doložené zoznamom zamestnávateľov podľa § 5 ods. 2 písm. a), ak ide o kolektívnu zmluvu vyššieho stupňa, okrem kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa podľa § 2 ods. 3 písm. d); zoznam zamestnávateľov obsahuje obchodné meno, sídlo, identifikačné číslo a kód štatistickej klasifikácie ekonomických činností zamestnávateľa podľa osobitného predpisu.^{4aa)}

(2) Neplatná je kolektívna zmluva v tej časti, ktorá

a) je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi,

b) upravuje nároky zamestnancov v menšom rozsahu než kolektívna zmluva vyššieho stupňa.

Podľa § 5 ZoKV ods.:

(1) Kolektívna zmluva je záväzná pre zmluvné strany.

Podľa § 10 ZoKV

Kolektívne spory podľa tohto zákona sú spory o uzavretie kolektívnej zmluvy a spory o plnenie záväzkov kolektívnej zmluvy, z ktorých nevznikajú nároky jednotlivým zamestnancom.

Podľa § 11 ZoKV ods.:

(1) Na riešenie kolektívneho sporu podľa § 10 sa môžu zmluvné strany dohodnúť na osobe sprostredkovateľa. Konanie pred sprostredkovateľom sa začína dňom prijatia žiadosti o riešenie sporu sprostredkovateľom.

(2) Ak sa zmluvné strany na osobe sprostredkovateľa nedohodnú, určí ho na žiadosť ktorejkoľvek zo zmluvných strán ministerstvo zo zoznamu sprostredkovateľov vedeného na ministerstve. Doručením rozhodnutia o určení sprostredkovateľa sa konanie pred sprostredkovateľom začalo. V spore o uzavretie kolektívnej zmluvy sa môže žiadosť podať najskôr po uplynutí 60 dní od predloženia písomného návrhu na uzavretie tejto zmluvy.

(3) Žiadosť o riešenie sporu podľa odseku 2 obsahuje presné vymedzenie predmetu sporu doložené písomnými materiálmi, ktoré sa odovzdajú ministerstvu v dvoch vyhotoveniach; jedno vyhotovenie písomných materiálov ministerstvo odovzdá sprostredkovateľovi. Zmluvná strana je povinná žiadosť o riešenie sporu podľa odseku 2 doručiť aj druhej zmluvnej strane.

(4) Zmluvné strany a sprostredkovateľ sú povinní navzájom si poskytnúť súčinnosť.

Podľa § 12 ZoKV ods.:

(1) O návrhu riešenia sporu pred sprostredkovateľom vyhotoví sprostredkovateľ do 15 dní odo dňa prijatia žiadosti o riešenie sporu sprostredkovateľom alebo odo dňa doručenia rozhodnutia o určení sprostredkovateľa písomný záznam, ktorý sú po overení správnosti oprávnené podpísať zmluvné strany bez zbytočného odkladu, ak sa so zmluvnými stranami nedohodne inak. Sprostredkovateľ odovzdá záznam zmluvným stranám a ministerstvu.

(2) Písomný záznam podľa odseku 1 obsahuje

- a) označenie zmluvných strán,
- b) skutočnosti, na ktorých sa zmluvné strany nedohodli,
- c) návrh riešenia sporu a jeho odôvodnenie,
- d) dátum vyhotovenia záznamu,
- e) meno a priezvisko sprostredkovateľa a jeho podpis.

(3) Konanie pred sprostredkovateľom sa považuje za neúspešné, ak sa spor nevyrieši do 30 dní odo dňa prijatia žiadosti o riešenie sporu sprostredkovateľom alebo odo dňa doručenia rozhodnutia o určení sprostredkovateľa, ak sa zmluvné strany nedohodnú na inej dobe.

(4) Náklady konania pred sprostredkovateľom uhrádza každá zo zmluvných strán jednou polovicou. Súčasťou nákladov sprostredkovateľa je najmä jeho odmena a cestovné náhrady podľa osobitného predpisu. 4d) Ak sa zmluvné strany nedohodnú so sprostredkovateľom o odmene, patrí mu odmena podľa vykonávacieho predpisu.

Podľa § 13ZoKV ods.:

(1) Ak bolo konanie pred sprostredkovateľom neúspešné, zmluvné strany môžu po dohode požiadať rozhodcu o rozhodnutie v spore. Konanie pred rozhodcom je začaté dňom prijatia žiadosti o riešenie sporu rozhodcom. O prijatí žiadosti o riešenie sporu rozhodcom spíše rozhodca so zmluvnými stranami zápisnicu. Rozhodca odovzdá zápisnicu zmluvným stranám a ministerstvu.

(2) Ak sa zmluvné strany nedohodnú podľa odseku 1 a ak ide o spor o uzavretie kolektívnej zmluvy, ktorý vznikol na pracovisku, kde je zakázané štrajkovať, alebo o spor o plnenie záväzkov z kolektívnej zmluvy, určí rozhodcu na žiadosť ktorejkoľvek zo zmluvných strán ministerstvo; doručením rozhodnutia rozhodcovi je konanie pred rozhodcom začaté. Ministerstvo nemôže určiť rozhodcu, ktorý patrí k niektorej zo zmluvných strán, ktoré sú v spore.

(3) Žiadosť o riešenie sporu podľa odseku 2 obsahuje

- a) presné vymedzenie predmetu sporu doložené písomnými materiálmi, ktoré sa odovzdajú rozhodcovi v dvoch vyhotoveniach,
- b) stanovisko druhej zmluvnej strany.

5) Rozhodca písomne oznámi zmluvným stranám rozhodnutie do 15 dní od začatia konania. Rozhodnutie rozhodcu obsahuje

- a) označenie zmluvných strán,
- b) skutočnosti, na ktorých sa zmluvné strany nedohodli,
- c) výrok rozhodcu a jeho odôvodnenie,
- d) dátum vydania rozhodnutia,
- e) meno a priezvisko rozhodcu a jeho podpis.

(6) Doručením rozhodnutia rozhodcu zmluvným stranám v spore o uzavretie kolektívnej zmluvy je táto zmluva uzavretá.

(7) Náklady konania pred rozhodcami včítane ich odmeny a cestovných náhrad podľa osobitného predpisu uhrádza ministerstvo.

Podľa § 14 ZoKV ods.:

(1) Súd zruší na návrh zmluvnej strany rozhodnutie rozhodcu o plnení záväzkov z kolektívnej zmluvy, ak je v rozpore s právnymi predpismi alebo kolektívnymi zmluvami.

(2) Návrh na zrušenie rozhodnutia podľa odseku 1 môže zmluvná strana podať do 15 dní od jeho doručenia. Príslušným je okresný súd, v ktorého obvode má sídlo zmluvná strana, proti ktorej tento návrh smeruje. Proti rozhodnutiu vo veci nie je prípustné odvolanie ani obnova konania.

(3) Ak súd zrušil rozhodnutie rozhodcu, rozhodne o spore ten istý rozhodca; ak s tým nesúhlasí aspoň jedna zo zmluvných strán alebo ak to nie je z iných dôvodov možné, postupuje sa podľa § 13 ods. 2. Pri novom rozhodovaní je rozhodca viazaný právnym názorom súdu.

(4) Ak v lehote uvedenej v odseku 2 nebol podaný návrh na zrušenie rozhodnutia rozhodcu o plnení záväzkov z kolektívnej zmluvy na súde alebo ak súd takému návrhu nevyhovel, je rozhodnutie rozhodcu o plnení záväzkov z kolektívnej zmluvy vykonateľné podľa osobitného predpisu.

12. Kolektívna zmluva svojím charakterom predstavuje dvojstranný právny úkon medzi odborovou organizáciou alebo organizáciami (ak popri sebe na pracovisku pôsobia viaceré odborové organizácie) a zamestnávateľom upravujúci sociálno-pracovné vzťahy, ktorých obsahom je priaznivejšia úprava nárokov zamestnancov. Tieto subjekty predstavujú zmluvné strany kolektívnej zmluvy, pričom obsah kolektívnej zmluvy je výsledkom konsenzu zmluvných strán a je záväzná pre dotknuté subjekty. Kolektívna zmluva ako taká je nielen právnym úkonom, ale má povahu aj normatívneho aktu, keďže obsahuje nielen zmluvno-právne záväzky, ale aj záväzky normatívne, z ktorých vznikajú nároky, resp. plnenia bližšie neurčenému počtu zamestnancov u zamestnávateľa, u ktorého sa kolektívna zmluva uzatvorila. Popri normatívnom obsahu sú súčasťou kolektívnej zmluvy aj zmluvno-právne záväzky, z ktorých nevznikajú nároky resp. neposkytujú sa plnenia jednotlivým zamestnancom. Tieto sa dotýkajú celého kolektívu zamestnancov. Kolektívna zmluva sa stáva platnou a právne záväznou v okamihu jej uzatvorenia a zmluvné strany sú viazané jej obsahom, pričom od okamihu jej uzatvorenia (ak nedošlo k inej dohode) sú strany povinné plniť jej záväzky. Právnym dôsledkom záväznosti kolektívnej zmluvy je právna vynútiteľnosť práv a povinností, ktoré z jednotlivých zmluvných záväzkov vyplývajú.

13. Proces uzatvárania kolektívnej zmluvy upravuje osobitný predpis, ktorým je zákon č.2/1991Zb. o kolektívnom vyjednávaní a je vyjadrený v ust. § 8 zákona. Kolektívne vyjednávanie začína predložením písomného návrhu na uzavretie kolektívnej zmluvy jednou zo zmluvných strán, a to buď odborovou organizáciou alebo zamestnávateľom. Za zamestnancov uzatvára kolektívnu zmluvu odborová organizácia pôsobiaca u zamestnávateľa a v prípade ak u zamestnávateľa pôsobia viaceré odborové organizácie popri sebe, oprávnený subjekt na kolektívne vyjednávanie a uzatvorenie kolektívnej zmluvy určuje zákon v ust. § 3a., ktorý kladie dôraz primárne na dosiahnutie vzájomnej dohody medzi odborovými organizáciami a ak odborové organizácie nebudú postupovať spoločne a vo

vzájomnej zhode stanovuje, že zamestnávateľ je oprávnený uzatvoriť kolektívnu zmluvu s odborovou organizáciou združujúcou najväčší počet členov u zamestnávateľa. Tieto subjekty sa potom stávajú zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy.

14. Z vykonaného dokazovania bolo nesporným, že zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy boli žalobca a žalovaná v rade 1/ nakoľko, aj napriek tomu, že u žalovanej v rade 1/ pôsobí aj ďalšia odborová organizácia a to ZO OZ Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov, nebolo sporným, že nedošlo k zhode pri uzatváraní kolektívnej zmluvy a ani k postupu podľa § 3a ods.3,4 a 5 ZoKV. V zmysle § 5 ods.1 je kolektívna zmluva pre zmluvné strany záväzná a na základe tejto sú strany povinné plniť záväzky z nej vyplývajúce.

15. Kolektívny spor je spor o uzavretie kolektívnej zmluvy a spor o plnenie záväzkov kolektívnej zmluvy, z ktorých nevznikajú nároky jednotlivým zamestnancom. V prípade sporu sa zmluvné strany za účelom jeho riešenia môžu dohodnúť na osobe sprostredkovateľa a pokiaľ by konanie pred ním bolo neúspešné, môžu zmluvné strany požiadať, po dohode, rozhodcu o rozhodnutie v spore. V prípade, že sa zmluvné strany na takomto postupe nedohodnú určí sprostredkovateľa alebo rozhodcu Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR.

16. Z dokazovania vo veci bolo tiež nesporným, že zmluvné strany kolektívnej zmluvy -žalobca a žalovaná v rade 1/ o určenie sprostredkovateľa ani rozhodcu nepožiadali, nakoľko medzi nimi spor o plnenie kolektívnej zmluvy nevznikol, keďže obaja zhodne potvrdili, že záväzok z ust. § 7 ods.4 Kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 žalovaná v rade 1/ plní. O určenie sprostredkovateľa a rozhodcu požiadala tretia strana a to ZO OZ Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov. Vyriešenie sporu pred sprostredkovateľom nebolo úspešným pre nedodržanie lehoty podľa § 12 ZoKV a Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR listom zo dňa 13.4.2021 určilo podľa § 13 ods.2 zákona č. 2/1991 Zb. rozhodcu JUDr. Vladimíra Minčiča PhD. za účelom riešenia kolektívneho sporu „o plnenie zväzku z Kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022, konkrétne § 7 ods.4 tejto kolektívnej zmluvy upravujúcej poskytovanie pracovného voľna s náhradou mzdy pre dvoch zamestnancov“ tak ako ho vymedzil žiadateľ ZO OZ Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov, v žiadosti zo dňa 17.3.2021. Predmet sporu bol teda určený už v žiadosti ZO OZ Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov a rozhodcovi zo žiadnych ustanovení zákona č. 2/1991 Zb. nevyplýva oprávnenie modifikovať presné vymedzenie predmetu sporu (spor určuje zmluvná strana čo možno vyvodit' z §13 ods.3 ZoKV) a pokiaľ sám v rozhodnutí zo dňa 9.6.2021 vymedzil predmet sporu rozdielne od jeho určenia ZO OZ Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov, konal nad rámec oprávnení stanovených mu zákonom.

17. Podľa § 7 ods.4 Kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 zamestnávateľ poskytne na výkon funkcie a odborovú činnosť v odborovom orgáne ZO ECHOZ pracovné voľno s náhradou mzdy pre dvoch zamestnancov, predsedu ZO ECHOZ a tajomníka ZO ECHOZ v rozsahu plného fondu pracovného času. Plnenie /neplnenie tohto záväzku malo byť potom predmetom konania pred rozhodcom podľa § 13 ZoKV ak rozhodca dospel k záveru, že existuje spor medzi zmluvnými stranami kolektívnej zmluvy. Pokiaľ rozhodca svojim výrokom v rozhodnutí zo dňa 9.6.2021 určil neplatnosť ust. § 7 ods.4 Kolektívnej zmluvy na roky 2020-2022 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ a nariadil napraviť protiprávny stav, konal v rozpore s oprávneniami, uloženými mu zákonom č.2/1991 Zb. v platnom znení ku dňu rozhodnutia, nakoľko zákon neukladá možnosť rozhodcovi posudzovať platnosť resp. neplatnosť právneho úkonu (a to ani čiastočne), ktorým kolektívna zmluva bezpochyby je. Predmet sporu bol určený už v žiadosti ZO OZ Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov a rozhodcovi zo žiadnych ustanovení zákona č. 2/1991 Zb. nevyplýva oprávnenie modifikovať presné vymedzenie predmetu sporu (spor určuje zmluvná strana čo možno vyvodit' z §13 ods.3 ZoKV) a pokiaľ sám v rozhodnutí zo dňa 9.6.2021 vymedzil predmet sporu rozdielne od jeho určenia ZO OZ Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov, konal nad rámec oprávnení stanovených mu zákonom.

18. Súd má za to, že je potrebné súhlasiť s vyjadrením žalovaného v rade 1/, ktorý poukázal na platnú právnu úpravu Zákonníka práce a to ust. §136 ods.1 v nadväznosti na § 240, keď vo vzťahu k ust. §7 ods.4 Kolektívnej zmluvy ide o spor dvoch odborových organizácií pôsobiacich u žalovaného v rade 1/ a to ZO OZ Moderné odbory AIOS Nové odbory energetikov a ZO ECHOZ, týkajúci sa uvoľňovania člena odborového orgánu na činnosť odborovej organizácie, pričom pri nezhode Zákonník práce priamo odkazuje na konanie pred rozhodcom (§240 ods.3 Zákonníka práce).

19. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd rozhodol o zrušení rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcom JUDr. Vladimírom Minčíčom, PhD. dňa 9.6.2021, nakoľko tento konal nad rámec stanovený mu zákonom č.2/1991 Zb. v platnom znení. Ďalší postup upravuje § 14 zákona o kolektívnom vyjednávaní.

Podľa § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

20. Súd vzhľadom na uvedený procesný úkon žalobcu, ktorým prejavil vôľu, aby sa vo vzťahu k žalovanému v rade 2/ v konaní ďalej nepokračovalo a meritorne nerozhodovalo, postupujúc podľa vyššie citovaných ustanovení CSP, konanie zastavil, keďže k späťvzatiu žaloby voči žalovanému v rade 2/ došlo pred začatím pojednávania vo veci samej.

Podľa § 262 ods.1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

21. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP), ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Späťvzatie žaloby je dispozitívny procesný úkon, ktorý patrí výlučne žalobcovi. Žalobca ako dominus litis, ktorému svedčí právo podať žalobu v sporovej veci, túto môže na základe vlastnej úvahy i bez uvedenia dôvodu vziať späť. Späťvzatie žaloby ako procesný úkon je prejavom autonómnej vôle žalobcu, s ktorým procesné normy spájajú ukončenie súdneho konania; teda je takou subjektívnou (zavinenou) skutočnosťou, ktorá bezprostredne vedie k zastaveniu konania. Ak žalobca vezme žalobu späť potom z procesného hľadiska platí, že zavinil zastavenie konania a preto ho súd zaviazal k povinnosti nahradiť žalovanému v rade 2/ trovy konania.

22. Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným súd trovy konania nepriznal, nakoľko strany trovy neuplatňovali.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie ani obnova konania (§14 ods.2 veta druhá zákona č. 2/1991 Zb.)